

Da han sidst var hjemme, havde Stine en Dag taget hans Præstekjole ned fra Loftet for at banke den for Støv og Mug, og det var let at skønne af den haardhændede Maade, hun gjorde det paa, at hun ikke følte noget særligt derved. Saadan var hun nu engang! Selv havde han ikke følt sig vel tilpas, før Kjolen igen hang i Fred paa Loftet. Endnu hændte det ham mangan Nat, at han i Drømme saae sig selv staa foran Alteret i sin gamle Kirke og hørte Menighedssangen tone under de hvide Hvælvinger til Lærer Jensens Orgelspil; og naar han da vaagnede, mærkede han, at hans Kinder var vaade. Nu havde Stine i sit sidste Brev spurgt ham, om de ikke skulde sælge Kjolen. Den var jo til ingen Nytte, skrev hun. Den hang deroppe under Hanebjælken som en hængt Mand og skræmmede Børnene. En om-løbende Sjakrer havde budt hende tredive Kroner for den og desuden fire Kroner for hver af Kraverne. Hun vilde saa købe Tørv for Pengene.

Han kunde ikke faa sig til at svare. Skønt han med Bekymring tænkte paa de haarde Vinterstorme og paa Stines slemme Gigt, som forværredes i det gamle, utætte Hus, gik han i sit Brev udenom Sagen paa den Maade, at han bad hende om at anvende Halvdelen af de Penge, han her sendte, til at købe Tørv for.

„Og sørg saa for at tætte Vinduerne godt, inden Kulden kommer,“ skrev han. „Og hold Yderdøren lukket, naar Vinden staar paa! Det sparer ogsaa paa Ildebrændslet. Og bitte Kjesten, som ligger med ondt i Halsen! Sig hende fra mig —“